

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoR/4/2024
Identifikačné číslo spisu:	5118210610
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5118210610.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú G. J., narodenú XX. X. XXXX, Ž. - Z., Ž. XXX/X, zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina ako opatrovníkom, matky R. N. N., B., narodenej XX. M. XXXX, Ž. - Z., Ž. XXX/X, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Andrea Havelková, s.r.o., Žilina, D. Dlabača 2748/28, IČO: 36 854 956 a otca R. W. J., narodeného X. T. XXXX, N., M. U. XXX/XX, zastúpeného splnomocnenkyňou Samec & partners, s. r. o., Žilina, Národná 15, IČO: 54 518 563, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletej, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 9P/165/2018, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 14. decembra 2023 sp. zn. 13CoP/49/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 5. apríla 2023 č. k. 9P/165/2018-1853 zveril maloletú G. J. do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov tak, že v rámci všeobecnej úpravy stanovil adaptačné obdobie na prvých šesť mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, po ktorého uplynutí sa budú rodičia maloletej striedať v osobnej starostlivosti o maloletú v týždňových intervaloch. Osobitnú úpravu striedavej osobnej starostlivosti upravil po uplynutí adaptačného obdobia počas letných prázdnin, jarných prázdnin, veľkonočných sviatkov, Vianoc a zimných prázdnin (výrok I.). Rozhodol o práve na náhradnú osobnú starostlivosť v nezrealizovanom rozsahu (výrok II.). Stanovil vyživovaciu povinnosť otca k maloletej počas adaptačného obdobia vo výške 140 € a po jeho uplynutí vo výške 100 € mesačne (výrok III.). Rozhodol tiež, že trvalým bydliskom maloletého dieťaťa bude trvalé bydlisko matky (výrok IV.); určil, že poberateľom prídavku na maloleté dieťa bude matka (výrok V.) a že daňový bonus si bude uplatňovať matka (výrok VI.). Zamietol návrhy oboch rodičov na úpravu styku otca s maloletou (výrok VII.); návrh otca na zníženie výživného (výrok VIII.); návrh matky na zvýšenie výživného na sumu 300 € mesačne (výrok IX.) a návrh matky na určenie výživného na tvorbu úspor v sume 50 € mesačne (výrok X.). Rozhodol o vzájomnej informačnej povinnosti rodičov v podstatných veciach týkajúcich sa

maloletej (výrok XI.) a uložil otcovi, matke aj maloletej výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovanom zariadení - Centre pedagogicko - psychologického poradenstva a prevencie, s ktorým sú obaja rodičia povinní spolupracovať za stanoveným účelom v pravidelných intervaloch (výrok XII.). Zmenil svoj rozsudok z 20. marca 2019 sp. zn. 9P/165/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) sp. zn. 10CoP/53/2019 v častiach zverenia maloletej do osobnej starostlivosti matky a určenia výživného otca (výrok XIII.) a zrušil neodkladné opatrenie nariadené jeho uznesením (súdu prvej inštancie) z 23. októbra 2020 sp. zn. 9P/165/2018 v spojení s uznesením odvolacieho súdu zo 7. apríla 2021 sp. zn. 7CoP/15/2021, ktorým bol upravený styk otca s maloletou (výrok XIV.). Priznal súdnemu znalcovi znalečné (výrok XV.) a upravil účtáreň, aby po právoplatnosti rozhodnutia znalečné súdnemu znalcovi vyplatila (výrok XVI.). Napokon rozhodol tiež o trovách konania štátu (o tzv. náhradových povinnostiach oboch rodičov, každého vo výške 227,37 €) a že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) právne ustanoveniami čl. 3 ods. 1, čl. 9 ods. 3 a čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa (príloha oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 104/1991 Zb.), čl. 3 až 5 a §§ 24 až 26, § 28 ods. 1 a 2, § 36 ods. 1, § 37, § 43 ods. 1, §§ 62 a 63, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 a § 78 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „ZoR“), §§ 2, 32, 35 až 38 a §§ 116 a 121 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „CMP“) a § 185 ods. 1, § 187 ods. 1 a § 191 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „CSP“). Mal za to, že striedavá osobná starostlivosť je v najlepšom záujme maloletej, ktorá bude podľa jeho názoru z takejto starostlivosti profitovať. Poukázal na návrh otca na zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti, nakoľko otec mal podľa názoru okresného súdu splnené všetky podmienky na poskytovanie starostlivosti, čo v priebehu konania potvrdila zástupkyňa opatrovníka aj znalec. Opakovane poukázal na vyjadrenie zástupkyne opatrovníka uvádzajúcej, že všetky odpovede znalca smerovali do budúcnosti, hoci sa nestotožnila s tým, že komunikácia rodičov sa pod vplyvom striedavej osobnej starostlivosti zlepši v dlhodobom horizonte (k čomu uviedla, že pre kvalitný vývoj dieťaťa nie je dôležitá dĺžka pobytu s jedným z rodičov, ale kvalitné citové väzby na jednotlivých členov rodiny - širšiu rodinu). Poukázal tiež na názor matky (ktorá striedavú osobnú starostlivosť kategoricky odmieta) a na vyjadrenia maloletej pri zisťovaní jej názoru na pojednávaní. Tá uviedla, že jej vzťah k otcovi je „tak - tak“, k mame tiež „tak - tak“ a rovnako aj k otcovej manželke má vzťah „tak - tak“, ale Terezku - bábiku, ktorú má pri sebe - ľúbi silno. Oboch rodičov má rada. Chcela by byť tri dni u otca a sedem dní (týždeň) u mamy. Raz bola u otca päť dní, boli na výlete a zdalo sa jej to dlho. Aj výsledky znaleckého dokazovania podľa neho podporovali zvolené riešenie - so zdôraznením názoru znalca, podľa ktorého striedavá osobná starostlivosť môže prebiehať aj napriek komunikačnému zlyhávaniu rodičov; dieťa by nemalo prísť o možnosť intenzívneho kontaktu s oboma rodičmi len kvôli tomu, že rodičia nie sú v tejto fáze schopní komunikovať, resp. dohodnúť sa a v predmetnej veci ani znalec nezistil skutočnosti, ktoré by bránili zvereniu dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti. K zisťovaniu názoru maloletej súdom na pojednávaní konanom 6. marca 2023 poukázal súd prvej inštancie na vyjadrenie znalca, z ktorého vyplýva, že maloletá na takýto úkon nebola vhodne pripravená, pričom on (znalec) by nekládol dôraz na vyjadrenie dieťaťa týkajúce sa jeho vzťahu k matke, otcovi, či otcovej manželke ale významnejšie je tu to, že dieťa povedalo, že oboch rodičov má rada. So zreteľom na vykonané dokazovanie vo veci uzavrel, že obidvaja rodičia majú rodičovské kompetencie a sú schopní zabezpečiť riadnu výchovu maloletej, ktorá vie posúdiť, čo je striedavá osobná starostlivosť. Znalec hodnoverne a logicky vysvetlil rozdiel medzi výpoveďou maloletej pred ním a pred sudcom (týkajúci sa počtu dní, ktoré chce tráviť u otca). Dieťa striedavú osobnú starostlivosť neodmieta, nevníma ju negatívne, nepreferuje ani jedného rodiča, striedavá osobná starostlivosť môže prebiehať aj napriek komunikačnému zlyhávaniu rodičov, neboli zistené také skutočnosti, ktoré bránili zvereniu dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti, maloletá k otcovej manželke prechováva kladné emócie, cíti sa v jej prítomnosti bezpečne, rada s ňou zdieľa prítomnosť a má kladný vzťah k spoločným aktivitám. Poukazujúc tiež na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 2739/14 a II. ÚS 361/2016, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 48/2004 a uznesenie svojho odvolacieho súdu sp. zn.

6CoP/20/2020 konštatoval, že ak sú obaja rodičia schopní sa o svoje dieťa riadne postarať po celú dobu starostlivosti a majú na to vytvorené všetky podmienky, niet žiadneho zákonného dôvodu na to, aby bol tento styk akokoľvek obmedzovaný v neprospech jedného z rodičov. Za prekážku pre striedavú osobnú starostlivosť nepovažoval ani očakávaný nástup maloletej do školy (k čomu poukázal aj na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 2391/21), pričom na začiatok striedavej osobnej starostlivosti považoval za vhodné adaptačné obdobie 6 mesiacov, aby si dieťa lepšie zvyklo na zmenu v starostlivosti rodičov.

3. Krajský súd rozsudkom zo 14. decembra 2023 sp. zn. 13CoP/49/2023 na odvolanie matky rozsudok okresného súdu vo výroku I., II., III., VII., VIII., IX. a X. zhora zmenil tak, že návrh otca na zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov zamietol; otcovi uložil povinnosť platiť výživné na maloletú v sume 250 € mesačne vždy do každého 20. dňa v mesiaci k rukám matky vopred, počnúc dňom 1. septembra 2023; dlh na už zročenom výživnom za obdobie od 1. septembra 2023 do vyhlásenia rozsudku v sume 150 € povolil otcovi zaplatiť v splátkach po 50 € splatných spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok pri nezaplatení jednej splátky; vo zvyšku návrh matky na zvýšenie výživného zamietol a vyslovil, že týmto rozsudkom dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 9P/165/2018-153 z 20. marca 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 10CoP/53/2019-264 z 21. novembra 2019 vo výroku o výživnom. Otcovi umožnil stretávať sa s maloletou v bežnom roku každý párny týždeň v roku počnúc štvrtkom od 15.00 hod. do nedele do 17.00 hod.; počas jarných prázdnin od stredy 8.00 hod. do nedele do 17.00 hod.; počas veľkonočných prázdnin od stredy 18.00 hod. do Veľkonočného pondelka do 18.00 hod.; počas vianočných prázdnin každý párny rok od 23. decembra od 15.00 hod. do 25. decembra do 9.00 hod. a každý nepárny rok od 26. decembra od 15.00 hod. do 1. januára do 9.00 hod. a od 2. januára od 15.00 hod. do 5. januára do 9.00 hod. a napokon počas letných prázdnin každý párny rok od 20. júla od 8.00 hod. do 10. augusta do 18.00 hod. a každý nepárny rok od 31. júna (? - mesiac jún má len 30 dní, pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolačí súd“) od 18.00 hod. do 20. júla do 18.00 hod. s tým, že otec si dieťa vždy prevezme v stanovenú dobu v mieste bydliska matky, kde ho i v stanovenom termíne odovzdá a matke uložil povinnosť maloletú na styk s otcom pripraviť a v stanovenom termíne otcovi v mieste svojho bydliska odovzdať. I on (odvolací súd) pojal potom do výroku svojho rozsudku výrok zrušujúci neodkladné opatrenie nariadené už vyššie označenými uzneseniami okresného aj krajského súdu; zrušil rozsudok okresného súdu vo výrokoch IV. až VII.; matke uložil povinnosť informovať otca o všetkých podstatných veciach týkajúcich sa maloletej, najmä o zmene zdravotného stavu, prípadných výchovných problémoch, záujmoch, vzdelávacích výsledkoch a pobyte dieťaťa mimo miesta jeho bydliska dlhšieho (správne „dlhšom“ - opäť pozn. najvyššieho súdu) ako tri dni. Rozsudok okresného súdu zrušil aj vo výrokoch XI. a XII. (o vzájomnej informačnej povinnosti rodičov a o uložení účastníkom výchovného opatrenia); v súvisiacich výrokoch o náhrade trov konania (XVII., XVIII., XIX. a XX.) rozsudok okresného súdu potvrdil; pri výrokoch XV. a XVI. (týkajúcich sa odmeny znalca a odvolaním výslovne nenapadnutých) ponechal rozsudok nedotknutý (? , tu ide o nadbytočný výrok) a rozhodol tiež, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. V odôvodnení takéhoto svojho rozsudku uviedol, že na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie potom, čo sa oboznámil s priebehom doterajšieho konania, najmä so znaleckým posudkom Mgr. Moravčíka, odborným vyjadrením Mgr. Doničovej, výsluchom maloletej na pojednávaní 6. marca 2023 ako i s vyjadreniami rodičov, dospel k presvedčeniu, že striedavá starostlivosť u maloletej v súčasnosti nie je v jej záujme maloletého dieťaťa a preto návrh otca zamietol. Konštatoval, že okresný súd nemal predpoklady na zverenie dieťaťa do striedavej starostlivosti oboch rodičov. V tejto súvislosti poukázal na výrok samotného rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý striedavú starostlivosť prakticky „podmieňoval“ adaptačným obdobím a dokonca uložil rodičom a maloletemu dieťaťu výchovné opatrenie, z čoho jednoznačne bolo treba vyvodiť nedostatočnú komunikáciu medzi rodičmi, a to ani pri zabezpečovaní bežných potrieb dieťaťa. Pokiaľ i zo znaleckého posudku znalca Mgr. Moravčíka (z ktorého okresný súd vychádzal) nevyplývajú také závažné skutočnosti, ktoré by diskvalifikovali niektorého z rodičov zo starostlivosti o dieťa, tento dôkaz odvolací súd vyhodnotil v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi, najmä s výpoveďou samotnej maloletej na pojednávaní 6. marca 2023, keď súdu uviedla, že by u otca chcela (resp. bola ochotná) tráviť tri dni a pri rozhodovaní prihliadla i na

tú skutočnosť, že 1. septembra 2023 nastúpila základnú školskú dochádzku, vyžadujúcu si stabilitu prostredia v súvislosti so zabezpečením prípravy na plnenie školských povinností (ktoré predstavujú výrazný zásah do dovtedajšieho života dieťaťa). Striedavá starostlivosť i z tohto pohľadu by mohla výrazne zasiahnuť do zdravého vývinu maloletej, najmä v súvislosti s jej adaptáciou na plnenie novovzniknutých povinností. Navyše podľa jeho názoru striedavú starostlivosť nemožno podmieňovať adaptačným obdobím, poprípade výchovnými opatreniami, lebo ani nemožno predpokladať, či takéto opatrenia budú, resp. nebudú efektívne a splnia svoj účel.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie namietajúc, že mu súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že odvolací súd sa v napádanom rozsudku jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, čím porušil právo dovolateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu, ktoré je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Odvolací súd sa podľa neho obmedzil len na uvádzanie všeobecných formulácií o potrebe stability prostredia maloletej, nutnosti zabezpečenia jej prípravy na plnenie školských povinností a podobne, tieto závery však nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a sú len domnienkami súdu (s parametrom svojvôle). Nastolený stav preto nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na jeho predvídateľnosť, na zachovanie rovnosti účastníkov a na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu.

6. Matka navrhla dovolanie odmietnuť.

7. Opatrovník dovolací návrh nepodal.

8. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa vzťahuje Civilný mimosporový poriadok. V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže CMP neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení CSP pre konanie o dovolaní otca maloletých detí.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom

spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Otec vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietajúc nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho

myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

20. Vzhľadom na obsah dovolacích námietok otca, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd primerane konkretizoval prečo nepovažoval striedavú starostlivosť vo forme, akú navrhoval otec za súčasného stavu za vhodnú a z akých dôvodov súd prvej inštancie tieto predpoklady splnené nemal keď jednak striedavú starostlivosť prakticky podmieňoval adaptačným obdobím a dokonca uložil rodičom a maloletému dieťaťu výchovné opatrenie z čoho možno vyvodil nedostatočnú komunikáciu medzi rodičmi a to ani pri zabezpečení bežných potrieb dieťaťa.

21. Na základe uvedeného možno konštatovať, že z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, z akých dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že otec sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Dovolací súd zároveň považuje za potrebné uviesť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom (v mimosporových konaniach skutočným stavom) tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade znátočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

23. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že otec neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať mu jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie otca odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.